

[Justitsministeren.]

fyldtes med Blomster, medens Telegrammer og Pengegaver strømmede ind. En kendt Aalborgborger lagde 20 000 Kr. paa Bordet, en nordjysk Præst — en Præst — tog Initiativet til en Indsamling til Fordel for den uskyldige Læge. Ja, hvad der næsten var endnu værre: enkelte Læger med kendte Navne begyndte at optræde. Dr. med. Johanne Christiansen traadte frem i flere Hovedstadsblade og vovede uden nøjere Kendskab til Sagen at skrive bl. a.:

„Mon det egentlig er til Gavn for den offentlige Retsbevidsthed, at dygtige og ansete Læger sættes i Fængsel som Forbrydere, fordi de har haft selvstændige og uafhængige Anskuelser og — følgende Samvittighedens og Barmhertighedens Bud — har foretaget en Ting, der aldeles ikke i moralsk, men kun i tilfældig geografisk Forstand er en Forbrydelse, ja, som kun er et Lovbrud og ikke staaer for Nutidsmennesker som en Forbrydelse. Tyveri og Mord straffes i alle Lande, men ikke Fosterfordrivelse, der jo oven i Købet i dette Tilfælde er gjort med saa stor Dygtighed, at hverken Sygdom eller Død har været Følgen i noget Tilfælde.“

Og senere:

„Var ikke Dødsdom en mildere Straf for en Læge end den, der her er fældet?“ Jeg skal senere komme til den Samvittighedsfuldhed, Barmhertighed og store faglige Dygtighed, der har været udvist.

Og hvad tror man, Resultatet blev af denne paa urigtigt Grundlag oppiskede Stemning? I første Række, som bl. a. et Venstreblad skriver, at Vestre Landsrets Dommere og de 12 samvittighedsfulde Borgere, der som Nævninger havde kendt ham skyldig, fremstilledes som haardhjertede, afskyelige Hævnere. Jeg modtog da ogsaa fra forskellig Side, ikke mindst fra Aalborg, netop under Henvisning til Nævningernes pinlige Stilling, alvorlig Opfordring til at standse denne Rabies. Og var det efter det, jeg har skildret, overflødigt at standse den? Var det ikke tværtimod — som en lang, lang Række Blade, der ikke plejer at rose mig, udtrykkelig skriver — en Nødvendighed at slaa denne Forrykthed ned haandfast, straks, afgørende? Har „Østsjællands Folkeblad“, som jo ellers ofte citeres i vide Kredse for sine uafhængige Standpunkter, ikke saa soleklar Ret, naar det skriver disse saa afgørende Ord:

„Man synes efterhaanden her i Landet at opfatte Nævningssystemet paa den be-

synderlige Maade, at naar der er Nævningeting i en Sag, saa betyder det, at hele Landet og enhver som helst kan snakke med og sige sin uforgribelige Mening om en Sag, som de oftest ikke har fjerneste Forudsætninger til at udtale sig om. Og dette gælder jo da ganske særlig, naar en stor Del af Sagen er behandlet for lukkede Døre. Kunde man dog ikke naa til at forstaa, at Nævningssystemet betyder, at de tolv udtrukne Nævninge i den enkelte Sag afgør Skyldspørgsmaalet i denne endeligt og uigenkaldeligt paa hele Folkets Vegne. Enhver Snakken med om Dommen bagefter er kun for Vaas og Vrøvl at regne. Ellers er der overhovedet ingen Mening i Nævningssystemet. Se nu til Læge Gundtoft-Sagen fra Nørresundby. Der gaar en fuldkommen hysterisk Epidemi over Landet i Anledning af denne Sag, som netop har været behandlet for lukkede Døre, og som derfor absolut ingen andre end Dommerne i Sagen, Nævninger og Fagdommere, har Forudsætninger for at udtale sig om. Det er jo det rene Galimatias, naar Bladene nu bagefter flyder over af Indlæg for og imod Dommen, og blankt Vanvid er det, naar 5 000 Mennesker holder Protestmøde i Aalborg og vedtager en Resolution mod en endelig og uigenkaldelig Højesteretsdom, som en Nævningekendelse er med Hensyn til Skyldspørgsmaalet. Hvad er det dog for en Opfattelse af et Lands Retspleje?“

Senere hedder det

„For saa vidt er Justitsministerens Redegørelse vel anbragt og egnet til at slaa koldt Vand i Blodet paa Folk, der har villet stille Lægen, som er dømt for ti Fosterdrab, Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten og for Overtrædelse af Lægeloven, op til at være Martyr.“

Bladet rejser dernæst Spørgsmaalet, om den juridiske Berettigelse — det skal jeg komme til senere.

Saaledes var Baggrunden for denne Sag. Derfor udsendte jeg Redegørelsen fra Rigsadvokaten, som jeg ikke fandt mig foranlediget til at læse Korrektur paa, hvad jeg aldrig nogen Sinde har gjort over for en Redegørelse fra Anklagemyndighedens øverste, men for hvis Offentliggørelse jeg, selv om den var billiget af ham, naturligvis bærer det fulde politiske Ansvar.

Man siger nu, man tror, denne Redegørelse er blevet udsendt i en pludselig Harme, Ophidselse eller af Sensationstrang fra Justitsministeriets Side. Absolut ikke! Den Undskyldning har jeg ikke, og den